

DAJEMY
DZIECIOM
SIĘ

dawniej
Fundacja
Dzieci
Niczyje

Interwencja w przypadku przemocy i wykorzystywania seksualnego dziecka

Skrypt
dla uczestników
szkolenia

Fundacja Dajemy Dzieciom Się
ul. Walecznych 59
03-926 Warszawa
KRS 0000204426
NIP 113-07-25-676

fdds.pl
edukacja.fdds.pl

Tekst publikacji jest dostępny na licencji Creative Commons
Uznanie autorstwa-Użycie niekomercyjne-Bez utworów zależnych 3.0 Polska.
Tekst licencji dostępny jest na stronie <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/pl/>.
Pewne prawa zastrzeżone na rzecz Fundacji Dajemy Dzieciom Się.

Spis treści

Procedury interwencji w przypadku krzywdzenia dzieci	3
Dziecko – świadek szczególnej troski	4
Regulacje prawne interwencji.....	6
Interwencja psychologiczna	7
Rozmowa z dzieckiem	7
Rozmowa z rodzicem.....	9
Wzory pism.....	10

Dziecko – świadek szczególnej troski

Przesłuchanie małoletnich

- perspektywa prawna – czynność procesowa polegająca na odebraniu od świadka zeznań;
- perspektywa psychologiczna – szczególna forma komunikacji interpersonalnej;
- pozyskanie wartościowego materiału dowodowego od dziecka-świadka;
- unikanie wtórnej wiktyimizacji dziecka uczestniczącego w procedurach karnych;
- kierowanie się dobrem dziecka.

Pojęcie zeznania – wypowiedź/relacja:

- rejestrowanie;
- ukierunkowanie na określone treści;
- obwarowana obowiązkiem mówienia prawdy.

Małoletni świadek:

- osoba, która nie ukończyła 18 lat,
- osoba pokrzywdzona przestępstwem lub świadek przestępstwa.

Przyjazne przesłuchanie dzieci:

- zaplanowane,
- prowadzone w przyjaznym pokoju przesłuchań,
- realizowane przez przygotowane do tego osoby (sędziego i biegłego psychologa),
- prowadzone zgodnie ze standardami.

Przepisy regulujące przyjazne przesłuchanie:

- art. 185 a i 185 b kpk,
- art. 185 d kpk
- Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie sposobu przygotowania przesłuchania prowadzonego w trybie art. 185 a-c kpk.

Przyjazne Pokoje Przesłuchań:

- zapewniają dziecku poczucie bezpieczeństwa;
- sprzyjają otwartości wypowiedzi;
- umożliwiają mobilizację procesów poznawczych;
- ograniczają liczbę obecnych bezpośrednio przy przesłuchaniu osób;
- pozwalają na rejestrowanie czynności za pomocą sprzętu audiowizualnego.

Obowiązki dziecka-świadka:

- stawiennictwo na przesłuchanie,
- udzielenie odpowiedzi na pytania,
- mówienie prawdy.

Prawa dziecka-świadka:

- przygotowania do przesłuchania,
- do składania zeznań w trybie art. 185 a, b, c kpk,
- do odmowy składania zeznań w sytuacji zadawania pytań o członków rodziny,
- do odmowy odpowiedzi na pytania obciążające świadka lub bliską mu osobę,
- do powiedzenia wszystkiego, co ważne z jego perspektywy, co pamięta,
- do składania zeznań zgodnie z własnymi możliwościami rozwojowymi,
- do informacji, przygotowania do przesłuchania.

Rola biegłego psychologa:

- wspieranie dziecka podczas przesłuchania,
- pomoc sędziemu w formułowaniu pytań, rozumieniu dziecka i jego wypowiedzi,
- zadawanie pytań,
- przeprowadzenie badania dziecka, stanowiące uzupełnienie materiału uzyskanego w toku przesłuchania,
- wydanie opinii sądowo-psychologicznej.

Przebieg przesłuchania- etapy:

ETAP I – wprowadzenie:

1. **przedstawienie się i wyjaśnienie dziecku sytuacji** (sędzia przedstawia się oraz przedstawia dziecku inne osoby obecne przy przesłuchaniu, wyjaśnia także swoją rolę, informuje o nagrywaniu);
2. **prawo do odmowy składania zeznań** (informacja przekazywana jest dzieciom, jeśli planowane jest zadawanie pytań o członków ich rodziny);
3. **instrukcja „nie wiem”** („Jeśli zadam ci pytanie, a ty nie znasz odpowiedzi, po prostu powiedz „nie wiem.”);
4. **instrukcja „nie rozumiem”** („Jeśli zadam ci pytanie, a ty nie wiesz, o co mi chodzi, nie rozumiesz tego, co mówię, możesz powiedzieć – „Nie wiem, co pani/panu chodzi. Nie rozumiem.” Wtedy zadam pytanie inaczej”);
5. **instrukcja „mylisz się”** („Czasem zdarza mi się pomylić albo zrobić jakiś błąd. Kiedy tak zrobię – powiedz, że się mylę.”)
6. **instrukcja „przesłuchujący nie ma wiedzy o zdarzeniu** („Nie wiem, co ci się zdarzyło. Nie znam odpowiedzi na pytania, które będę ci zadawać.”)
7. **zasada mówienia prawdy** („To bardzo ważne, żebyś mówił(-a) prawdę.”, dodatkowo z młodszymi dziećmi – do 10 r.ż. ustalamy różnicowanie prawdy od kłamstwa)

ETAP II – ćwiczenie narracji:

1. **swobodna narracja dziecka** („Teraz chciałbym/chciałabym cię lepiej poznać. Opowiedz mi o tym, co najbardziej lubisz robić? Powiedz mi więcej o...” ważne jest unikanie rozmowy nt. filmów, gier lub fantazji dziecka);
2. **segmentacja czasu** (pytamy dziecko o szczegółowy przebieg wczorajszego dnia – np. ostatniej soboty, pierwszego dnia wakacji etc; jeśli dziecko nie odpowiada szczegółowo o wczorajszym dniu, pytamy o dzień dzisiejszy – od obudzenia do przyścia na przesłuchanie”)

ETAP III – rozmowa z dzieckiem na temat przedmiotu sprawy

1. przejście do rozmowy o przedmiocie sprawy (zmotywowanie dziecka do ujawnienia);
2. pytania o przedmiot sprawy
 - pytania otwarte (dążenie do tego, by jak najwięcej informacji na temat zdarzenia uzyskać od dziecka w trakcie jego swobodnej narracji stymulowanej pytaniami otwartymi),
 - pytania szczegółowe dotyczące informacji przekazanych przez dziecko (uszczegóławianie), odseparowanie pojedynczych zdarzeń (w sytuacji, gdy do zdarzenia doszło więcej niż jeden raz – koncentrowanie się na zadawaniu pytań dotyczącym jednego wybranego zdarzenia – np. najlepiej zapamiętanego, pierwszego, ostatniego),
 - przerwa (analiza informacji przekazanych przez dziecko, zastanowienie się nad dodatkowymi pytaniami),
 - uzyskiwanie informacji, które nie były przekazane przez dziecko (dodatkowe pytania otwarte i szczegółowe o ważne kwestie, które nie zostały przekazane przez dziecko)

ETAP IV – zakończenie przesłuchania

- przerwa (przemyślenie dodatkowych pytań oraz danie czasu dziecku do namysłu czy chce jeszcze o czymś powiedzieć lub o coś zapytać)
- pytania kończące („Dziękuję, że ze mną porozmawiałeś(-aś). Czy chcesz mi jeszcze o czymś powiedzieć? Czy chcesz mnie jeszcze o coś zapytać?)
- tematy neutralne (po zakończeniu przesłuchania należy powrócić do rozmowy z dzieckiem na neutralne tematy dotyczące np. tego, co będzie robiło po zakończeniu przesłuchania).

Regulacje prawne interwencji

Kodeks postępowania karnego/Kodeks karny

Art. 304 §1. kpk „Každy dowiedziawszy się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu ma społeczny obowiązek zawiadomić o tym prokuratora lub Policję. Przepis art. 191 §3 stosuje się odpowiednio.

§2. Instytucje państwowe i samorządowe, które w związku ze swą działalnością dowiedziały się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu są obowiązane niezwłocznie zawiadomić o tym prokuratora lub Policję oraz przedsięwziąć niezbędne czynności do czasu przybycia organu powołanego do ścigania przestępstw lub do czasu wydania przez ten organ stosownego zarządzenia, aby nie dopuścić do zatarcia śladów i dowodów przestępstwa.”

Nowelizacja kodeksu karnego, która weszła w życie **13 lipca 2017 r.** nakłada na każdego obywatela **prawny obowiązek** zgłaszania do organów ścigania przypadków wykorzystania seksualnego małoletnich. Do tej pory był to tylko tzw. obowiązek społeczny.

Obowiązek prawny oznacza, że za niezawiadomienie organów ścigania o przestępstwach: art. 156 kk (ciężki uszczerbek na zdrowiu) oraz za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności: 197 § 3 i 4 (zgwałcenie zbiorowe; wobec małoletniego poniżej lat 15; kazirodcze; ze szczególnym okrucieństwem), 198 (wykorzystanie bezradności), 200 (wykorzystywanie seksualne małoletniego poniżej lat 15), wymierzonych w dobro dziecka grozi kara do lat 3 pozbawienia wolności.

Nowelizacja wprowadza także zaostrenie kar za przestępstwa wobec dzieci: za spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu dziecka grozi kara nie mniej niż 3 lat pozbawienia wolności, a za znęcanie się nad dzieckiem ustawodawca podwyższył karę do lat 8. W przypadku bezprawnego pozbawienia wolności, porzucenia i uprowadzenia, gdy pokrzywdzonym jest osoba nieporadna ze względu na wiek lub stan zdrowia, wymiar kary zwiększa się do 12 lat więzienia.

Art. 240. kk §1. „Kto, mając wiarygodną wiadomość o karalnym przygotowaniu albo usiłowaniu lub dokonaniu czynu zabronionego określonego w art. 118, art. 118a, art. 120-124, art. 127, art. 128, art. 130, art. 134, art. 140, art. 148, art. 156, art. 163, art. 166, art. 189, **art. 197 § 3 lub 4, art. 198, art. 200,** art. 252 lub przestępstwa o charakterze terrorystycznym, nie zawiadamia niezwłocznie organu powołanego do ścigania przestępstw, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.”

§ 2, 2a i 3 mówią „nie popełnia przestępstwa kto zaniechał zawiadomienia, mając dostateczną podstawę do przypuszczenia, że organ wie o przygotowywanym, usiłowanym lub dokonanym czynie zabronionym oraz pokrzywdzony przestępstwem, jeśli nie zawiadomił. Nie podlega karze kto nie zawiadomił z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu lub jego najbliższymi”.

Kodeks postępowania cywilnego

Art. 572 §1. kpc „Každy, komu znane jest zdarzenie uzasadniające wszczęcie postępowania z urzędu, obowiązany jest zawiadomić o nim sąd opiekuńczy.

§2. Obowiązek wymieniony w § 1 ciąży przede wszystkim na urzędach stanu cywilnego, sądach, prokuraturach, notariuszach, komornikach, organach samorządu i administracji rządowej, organach Policji, placówkach oświatowych, opiekunach społecznych oraz organizacjach i zakładach zajmujących się opieką nad dziećmi lub osobami psychicznie chorymi.”

Ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie z 29 lipca 2005 r.

Art. 12. Osoby, które w związku z wykonywaniem swoich obowiązków służbowych powzięły podejrzenie o popełnieniu przestępstwa z użyciem przemocy wobec członków rodziny, powinny niezwłocznie zawiadomić o tym Policję lub prokuratora.

Procedura Niebieskiej Karty

Procedurę Niebieskiej Karty oraz wzory formularzy Niebieska Karta określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 2011 r. w sprawie procedury Niebieskiej Karty i wzorów formularzy Niebieska Karta (Dz. U. Nr 209, poz. 1245), wydane na podstawie art. 9d ust. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2011 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. nr 180, poz. 1493 z późn. zm.).

Interwencja psychologiczna

Zakres interwencji psychologicznej:

- wsparcie dziecka i jego ochrona przed dalszym krzywdzeniem;
- pozyskanie do współpracy rodzica/opiekuna niekrzywdzącego oraz uwrażliwienie go na potrzeby, przeżycia dziecka, zmotywowanie go do działań w celu ochrony dziecka, poszukiwania pomocy w instytucjach i organizacjach;
- przygotowanie dziecka i jego rodzica/opiekuna do interwencji, udziału w procedurach prawnych (karnych, cywilnych);
- wsparcie dziecka i jego rodzica/opiekuna w trudnych chwilach.

Rozmowa z dzieckiem

Czynniki utrudniające dziecku ujawnienie krzywdzenia:

- obawa, że nikt nie będzie w stanie pomóc jemu i jego rodzinie,
- przekonanie, że interwencja nasili przemoc lub nie będzie skuteczna,
- wstyd, lęk przed stygmatyzacją,
- obawa o poniesienie przez rodzinę negatywnych konsekwencji (rozpad rodziny, utrata pracy i środków do życia, umieszczenie dzieci w placówce),
- ambiwalencja uczuć wobec sprawcy krzywdzenia,
- myślenie życzeniowe „że wszystko się ułoży”,
- przejście odpowiedzialności za agresję sprawcy przemocy i zmianę jego postawy.

Zalecenia sprzyjające budowaniu pozytywnej realacji z dzieckiem i prowadzenia z nim rozmowy

W kontakcie z dzieckiem należy postarać się przestrzegać następujących zasad:

- jak najczęściej zwracaj się do dziecka używając jego imienia, staraj się używać formy, którą ono lubi;
- postaraj się stworzyć bezpieczną atmosferę, okazując dziecku akceptację;
- mów powoli, wyraźnie, spokojnym głosem;
- posługuj się prostym, zrozumiałym dla dziecka językiem;
- często wyrażaj swoje zainteresowanie dzieckiem gestem (kiwanie głową) lub werbalnie „mhm”);
- powiedz dziecku, że to co mówi jest ważne;
- zachowuj stosowny kontakt wzrokowy, bez nadmiernego, nieustannego obserwowania dziecka;
- przerywaj dziecku wypowiedź tylko wtedy, kiedy jest to konieczne;
- pytaj dziecko, kiedy nie zrozumiesz jego wypowiedzi;
- kiedy dziecko dłuższy czas nie odpowiada na pytanie spróbuj je przeformułować;
- doceniaj wysiłek dziecka mówiącego o trudnych doświadczeniach urazowych, ale nie chwal za konkretne odpowiedzi, nie obiecuj nagrody;
- powiedz dziecku, jeżeli zachodzi taka potrzeba, że zdajesz sobie sprawę z jego

Interwencja w przypadku przemocy i wykorzystywania seksualnego dziecka

- niepokoję i podkreśl, że jest to zrozumiałe;
- kiedy dziecko nakłaniane jest do mówienia o sobie samym, wykaż gotowość do ujawnienia drobnego szczegółu swojej prywatności, aby stać się dla małego rozmówcy osobą bardziej realną, bliższą (np. pytając o zwierzęta powiedz jakie ty miałeś zwierzątko w swoim dzieciństwie, lub jakie masz teraz);
- zwracaj się do dziecka tonem adekwatnym do jego stanu emocjonalnego,
- obserwuj, czy jesteś przez dziecko rozumiany,
- zaczynaj od pytań łatwiejszych,
- zwracaj uwagę, aby jedno pytanie zawierało tylko jedną kwestię wymagającą wyjaśnienia,
- daj dziecku czas na zastanowienie się nad odpowiedzią,
- używaj prostych konstrukcji gramatycznych, adekwatnych do możliwości rozwojowych dziecka,
- formułuj krótkie pytania,
- używaj w pytaniach strony czynnej, unikając strony biernej,
- używaj nazw własnych i imion, unikając zaimków,
- używaj prostego słownictwa,
- wyjaśniaj z dzieckiem znaczenia używanych przez nie określeń,

W kontakcie z dzieckiem należy unikać następujących błędów:

- nie przekraczaj przestrzeni fizycznej dziecka, pozostań w bezpiecznej dla niego odległości;
- nie pośpieszaj dziecka, dawaj mu czas do zastanowienia się nad odpowiedziami;
- nie oceniaj dziecka i jego wypowiedzi;
- nie reaguj zdziwieniem na wypowiedzi dziecka, nawet kiedy są dla ciebie szokujące;
- nie komentuj opisywanych przez dziecko sytuacji zgodnie z wyobrażeniami dorosłych (np. „to było niebezpieczne dla ciebie...to musiało być dla ciebie przerażające”);
- nie zmuszaj dziecka do odpowiedzi, nie naciskaj, mówiąc, że powinno coś wiedzieć lub pamiętać;
- nie składaj dziecku obietnic bez pokrycia;
- nie pytaj dziecka, czy sprawca jego krzywdy powinien być ukarany i w jaki sposób;
- nie oceniaj osób bliskich dziecku;
- nie wpadaj w panikę, kiedy dziecko uzewnętrznia swoje negatywne emocje, np. kiedy płacze, powiedz, że rozumiesz jego reakcję;
- nie mów dziecku „nie płacz”, „nie denerwuj się”;
- nie przeskakuj z tematu na temat,
- nie zadawaj na raz więcej niż jednego pytania,
- unikaj gestykulacji i nasilonej mimiki twarzy,
- nie używaj zaprzeczeń,
- unikaj określeń niejasnych, wieloznacznych (np. „te rzeczy”, „takie zachowania”),
- unikaj terminów hierarchicznych,
- unikaj określeń, które zmieniają swoje znaczenie w zależności od miejsca i czasu,
- unikaj pracując z małymi dziećmi terminów określających wzajemne relacje, zależności (np. więcej, mniej, szybciej),
- nie zapomnij na zakończenie zapytać dziecka, czy chce coś jeszcze powiedzieć.

Rozmowa z rodzicem

Cele rozmowy z rodzicem:

- przedstawienie form i okoliczności krzywdzenia dziecka;
- zapoznanie rodzica z zachowaniami i treściami wypowiedzianymi przez dziecko, które mogą wskazywać na doświadczenie krzywdzenia;
- omówienie roli rodzica w podejmowaniu interwencji, wspieraniu logistycznym i psychologicznym dziecka,
- poinformowanie o ustawowym obowiązku profesjonalisty podjęcia interwencji prawnej;
- dostarczenie wiedzy i placówkach świadczących pomoc dziecku i jego rodzinie w sytuacjach podejrzenia/rozpoznania krzywdzenia.

Formy wspierania rodzica – przykładowe komunikaty:

- „Możesz teraz wiele zrobić dla swojego dziecka.”
- „To, że Twoje dziecko odważyło się powiedzieć o tym, co je spotkało, dobrze rokuje na przyszłość.”
- „To, co się zdarzyło Twojemu dziecku, nie musi mieć długotrwałego wpływu na jego rozwój i funkcjonowanie oraz na funkcjonowanie Waszej rodziny.”

Zalecenia dla rodzica:

- „Nie rozpytuj dziecka o szczegóły sytuacji krzywdzenia.”
- „Nie dopuszczaj do konfrontacji dziecka ze sprawcą krzywdzenia, nie obwiniaj dziecka.”
- „Nie ignoruj i nie puszczaj w niepamięć tego, co się zdarzyło.”
- „Zapewnij dziecko, że zadbasz o jego bezpieczeństwo.”
- „Pozwól dziecku wyrażać emocje – pozytywne i negatywne.”
- „Nie zmieniaj w drastyczny sposób dotychczasowego trybu życia dziecka, unikaj nadopiekuńczości.”

WZORY PISM

Wniosek o wgląd w sytuację dziecka – wzór pisma

Warszawa, dnia

Sąd Rejonowy

w

... Wydział Rodzinny i Nieletnich¹

L.Dz.....

Uczestnicy postępowania:(imiona i nazwiska)

ul..... (adres zamieszkania)

rodzice małoletniego:(imię i nazwisko dziecka)

Wniosek o wgląd w sytuację dziecka

Niniejszym wnoszę o wgląd w sytuację małoletniego, urodzonego w dniu, zamieszkałego w ...² i wydanie odpowiednich zarządzeń opiekuńczych.

Uzasadnienie

..... (opis sytuacji zagrożenia dobra dziecka)

Mając powyższe fakty na uwadze można przypuszczać, że dobro małoletniej jest zagrożone a rodzice nie wykonują właściwie władzy rodzicielskiej. Dlatego zasadnym jest wgląd w sytuację rodzinną małoletniej i wydanie zarządzeń opiekuńczych.

Pracownikiem prowadzącym terapię małoletniej jest.....(imię, nazwisko, telefon służbowy, adres placówki).

Wszelką korespondencje prosimy przesyłać na adres:(placówka prowadząca sprawę) z powołaniem się na numer i liczbę dziennika pisma.

.....

(podpis terapeuty)

.....

(podpis koordynatora placówki)

Załączniki:

1. Odpisy pisma.

¹ Wniosek należy złożyć do Sądu właściwego ze względu na miejsce faktycznego zamieszkania dziecka, nie zameldowania.

² Należy zawsze podać imię i nazwisko dziecka i adres jego pobytu. Tylko w takim wypadku sąd może skutecznie pomóc, m.in. poprzez wysłanie do rodziny kuratora na wywiad.

Zawiadomienie o przestępstwie – wzór pisma

Warszawa, dnia r.

Prokuratura Rejonowa

W³

L.Dz.

Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa⁴

Niniejszym składamy zawiadomienie podejrzenia popełnienia przestępstwa wykorzystywania seksualnego małoletniej(imię i nazwisko), urodzonej dnia r. przez (imię i nazwisko domniemanego sprawcy)

Uzasadnienie

W trakcie wykonywania przez (imię i nazwisko pracownika) czynności służbowych - prowadzenia terapii małoletniej/rozmowy z małoletnią.....(imię i nazwisko), dziecko ujawniło niepokojące treści dotyczące relacji z ojcem oraz zachowań o charakterze seksualnym ojca wobec niej.⁵

..... (dalszy opis sytuacji podejrzenia popełnienia przestępstwa)

Mając na uwadze powyższe informacje, a także dobro i bezpieczeństwo małoletniej wnosimy o wszczęcie postępowania wyjaśniającego w tej sprawie.

Terapeutą prowadzącym terapię małoletniej jest.....(imię, nazwisko, telefon służbowy, adres placówki).

W przypadku konieczności przesłuchania psychologa wnosimy o zwolnienie go z tajemnicy zawodowej.⁶

Wszelką korespondencję prosimy przysyłać na adres:(placówka prowadząca sprawę) z powołaniem się na numer i liczbę dziennika pisma.

.....
(podpis terapeuty)

.....
(podpis koordynatora placówki)

³ Zawiadomienie należy złożyć do Prokuratury Rejonowej właściwej ze względu na miejsce popełnienia przestępstwa.

⁴ Warto wystąpić w tym miejscu z wnioskiem o przesłuchanie małoletniej pokrzywdzonej w trybie art. 185 a kpk, w przyjaznym pokoju przesłuchań. W razie wątpliwości należy skonsultować się z prawnikiem.

⁵ Opis sytuacji, która miała miejsce. Należy uzupełnić zgodnie z tym, co się wydarzyło (ważne jest, by zaznaczyć np.: kiedy i gdzie miało miejsce zdarzenie, kto mógł je widzieć/wiedzieć o nim, kto mógł popełnić przestępstwo).

⁶ Nie każdego pracownika klinicznego obowiązuje tajemnica zawodowa, w sprawie zasadności tego zapisu należy skonsultować się z prawnikiem.

Zawiadomienie o bezpośrednim zagrożeniu życia i zdrowia dziecka – wzór pisma w interwencji nagłej

Warszawa..... r.

.....(adres placówki)

Komenda Rejonowa Policji⁷

ul.

L. dz.....

Zawiadomienie o bezpośrednim zagrożeniu życia i zdrowia dziecka

Informujemy, że w toku czynności służbowych pracownik.....(imię i nazwisko) uzyskał/a informacje, o bezpośrednim zagrożeniu życia i zdrowia dziecka.

..... (opis sytuacji).

Informacje te zostały przekazane podczas kontaktu mailowego/rozmowy z(imię i nazwisko /osoba nie podała danych) w dniu..... (np. Rozmowa rozpoczęła się ok. godz....., czas trwania rozmowy to ok..... Numer telefonu rozmówcy (to...../nie wyświetlił się). Numer telefonu, na którym została przeprowadzona rozmowa to:.....⁸

Prosimy o informację zwrotną o podjętych w tej sprawie działaniach.

Imię i nazwisko pracownika podejmującego interwencję, podpis

.....

W sprawach pilnych prosimy o kontakt pod numerem:(poniedziałek – piątek,).

⁷ Należy sprawdzić właściwość komendy

⁸ Wypełnić w przypadku rozmowy telefonicznej.

DAJEMY
DZIECIOM
SIŁĘ

dawniej
Fundacja
Dzieci
Niczyje

Fundacja Dajemy Dzieciom Siłę ponad 25 lat pomaga krzywdzonym dzieciom.

Wspieraj nas!

Wpłać darowiznę:

nr konta: 47 1240 6218 1111 0010 2833

lub przekaż swój 1%

KRS 0000 20 44 26

fdds.pl/pomoz